

МОЛОДИЙ ЦВІТ

Дарунок Українським Діточкам.

**НА БУДОВУ КАТЕДРИ
ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
у Вінніперу.**

ЖЕРТВА \$1.00

**УКРАЇНСЬКОЇ
ГРЕКО-
ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ
В КАНАДІ**

НА ФОНД БУДОВИ КАТЕДРИ

зладив М. Бойко.

Молодий Цвіт

JOHN
H. H. H. H.
H. H. H. H.

ВІННІПЕГ, МАН.

1952

Printed by:
Trident Press, 210—216 Dufferin Ave., Winnipeg, Man.

ДОБРИЙ ДЕНЬ

Вийшло сонечко на небо
І всміхається до нас:
Веселіться, любі діти,
Добрий день у добрий час!

Вам співають жайворонки,
То для вас шумить ручай,
Вам кланяються тополі,
Вас до себе кличе гай.

На леваді ясні квіти
Розцвітаються для вас.
Веселіться, любі діти!
Добрий день у добрий час!

М. Петрів.

БАТЬКІВСЬКА ПОРАДА.

Вставай завше рано, зроби руханку, вмийся холодною водою і змов м о л и т в у.

Не спізняйся ніколи до школи. Вчися, працюй і багатій.

Нічого не відкладай на завтра, що можеш зробити сьогодні.

Не бажай для себе чужої речі, ані слави.

Не жалуй за тим що минуло, але працюй для майбутнього.

Старайся в своїм житті зробити якнайбільше добра.

Борись за права і свободу свого народу.

Шануй свого батька і матір, і цілу родину.

Люби Бога, Церкву і свій рідний нарід.

Живи в згоді, бо незгода руйнує, а згода будує.

ДОРОГІ БАТЬКИ І ЛЮБІ УКРАЇНСЬКІ ДІТОЧКИ.

Віддаємо у Ваші руки цю маленьку книжечку "Молодий Цвіт", і нехай вона стане великим приятелем побожних вірних та їх дітей. Ще ніколи перед тим Християнство не було так загрожене, як у наших днях. Обов'язком батьків є навчати нашу молодь безмежної любови до Бога та Христової Церкви, бо Вони ведуть нас від колиски у вічність.

Не пожалуйте нічого, щоб наша Церква була величавою й сильною. Від себе просимо Вас: зложіть за цю книжечку дар на будову Української Православної Катебри Пресвятої Тройці у Вінніпегу

О Д И Н   Д О Л Я Р.

Хто зложить від 5 доларів і більше — одержить поквітування, а жертва буде дописана до вже зложеної попередньо, або буде записана, як нова, та проголошена в пресі.

Після одержання тієї книжечки просимо Вас негайно вислати свій дар на будову Катебри в присланій Вам коверті. Коли ця книжечка не стане Вам у пригоді, — передайте тим особам, що мають дітей і попросіть їх скласти дар. Коли захочете зробити несподіванку знайомим Вам дітям, — пришліть нам належність та подайте їх адресу, а ми від себе їм вишлемо і подамо, що це від Вас. Коли зможете у своїй місцевості поширити більшу кількість, — повідомте нас, а ми Вам вишлемо.

"Нехай кожний дає, як серце йому дозволяє, — не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто охоче дає"!
(1. Кор. 9-7).

Редакційна Колегія.

ОТЧЕ НАШ, ЩО ЄСИ НА НЕБІ!

Р а н о к.

Над обрієм зоріє,	День встає!
Рожевіє, червоніє,	
Хмари в фарби одягає,	
Землю світлом умиває.	
Гай прокинувся, і зітхає,	Гомонить...
Свої віти розправляє,	
Умивається росою...	
З вітром в журному настрою —	
В ставу тонуть пізні зорі	Все мигтить!
І промінням прозорі	
Вод кришталєних передиви,	
Хвилі піняться рухливі —	
Сонце! — Сонце день віщує,	Кличе жить!
Сонце промінням чарує,	
Діаманти розкидає...	
Сонце землю оживляє.	

Е. Іваненко.

Батьківщина.

“Наша батьківщина zagrożена. На границі стоїть ворог. Вже чути перші стріли,” — каже батько синові.

“Що сталося?” — питає син батька.

“Наша батьківщина в небезпеці,” — відповідає батько.

“Не розумію добре тих слів,” — каже син, — “Але вони мене трохи вразили.”

“Ти певно ніколи не думав про це, що то є вітчизна?” — говорив він далі, кладучи руку на плече сина. — “Це те все, що тебе окружає, все, що тебе викохало та виростило, все, що ти полюбив; ці доми, дерева, всі дітки, що он там ідуть та весело сміються, — це все батьківщина.

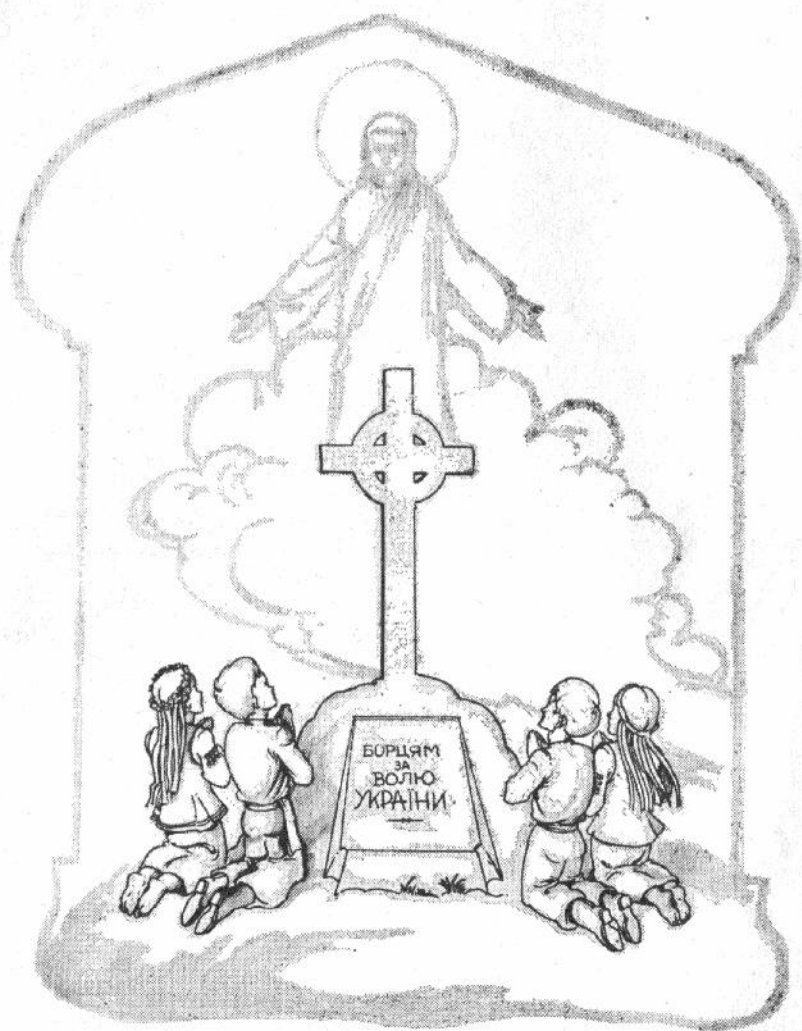
Закони, що тебе стережуть, хліб, який заробляєш своєю працею, радість і смуток, що їх тобі приносять люди, та речі серед яких живеш, — це все батьківщина.

Маленька кімнатка, де ти бачив колись свою маму, спомини, які вона тобі лишила, земля в якій вона спочиває, це все батьківщина. Ти її бачиш, ти нею дихаєш усе й всюди.

Представ собі, мій сину, свої права та обов'язки, свої приємності та недостаті, свої спомини та почуття, злучи це все під одним іменем, а це ім'я буде: Батьківщина.”

“Ах, Я розумію,” — скрикнув син. — “Це велика родина, це край, до якого Бог прив'язав наше тіло й душу.”

Севестр

НЕХАЙ СВЯТИТЬСЯ ІМЯ ТВОЄ.

Українець я із роду.

В мене гордість українця,
На устах все рідна мова,
В серці віра, мужна ніжність,
Думка чиста і здорова.

Де не буду — всюди скажу:
"Українець я із роду!"

Словом, ділом це докажу,
Бо козацьку маю вроду!...

Для народу працювати
Буду всюди безупину,
Вірність в серці зберігати
До могили, до загину.

Я є вірний син народу —
Вислів мрій, думок Шевченка,
Із Франка Івана роду,
Кість Мазепи, Гордієнка!

В скор. за М. Угрин-Безгрішний.

Два брати.

Колись жили два брати, обидва жонаті. У молодшого було четверо дітей, а у старшого дітей не було. Після батька вони землі не ділили, сіяли гуртом, а господарство нарівню вели.

От раз посіяли вони хліб. Хліб поспів, вони його скошили, звезли й поділили рівно на кожного брата. Прийшла ніч. Не спиться старшому братові й думає він: "Чи добре ми хліб поділили? У брата сім'я велика, йому на дітей багато хліба треба. Піду зараз додам йому з свого хліба так, щоб він і не знав." Пішов і зробив так.

А менший брат прокинувся вночі й теж почав думати, чи добре вони хліб поділили? І впало йому на думку: "Ми з жінкою обое молоді, здорові, і діти на поміч ростуть, є кому робити, а брат один з жінкою і кволіший од мене: треба йому хліба од себе докласти." Устав уночі й переніс частину свого хліба братові.

Вранці дивляться брати: обидві частини рівні. Здивувались брати, а нічого один одному не сказали. Другої ночі вони знову те саме зробили й знову обидві частини рівні були. І так багато ночей вони один одному хліб носили, аж поки не зустрілись.

Тоді брати дізналися, чого у них хліба весь час рівно було. І так усе життя вони по-братерськи жили, один одному в усьому допомагаючи.

НЕХАЙ ПРИЙДЕ ЦАРСТВО ТВОЄ.

До праці!

Праця єдина з неволі нас вирве;
 Нумо до праці брати!
 Годі лякатись: На діло святеє
 Сміло ми будемо йти.
 Праця єдина нам шлях уторує;
 Довгий той шлях і важкий,
 Що аж до щастя і долі прямує —
 Нумо до праці мерщій!
 Праця не згине між людьми даремне,
 Сонце засвітить колись;
 Тоді дякою нас люди згадають, —
 Нум же до праці берись!
 Хоч у недолі й нещасті звікуєм,
 Долю онукам дамо,
 Ми на роботу на світ народились,
 Ми для борні живемо.
 Сміливо ж, браття, до праці ставайте,
 Час наступає — ходім!
 Дяка і шана робітникам щирим, —
 Сором недбалим усім!

Б. Грінченко.

Слухай батька.

Малий Івась був дуже нечемний і часто вживав лайливі слова. Це помітив його батько і почав думати, як відвчити Івася від тієї поганої звички. Одного разу батько прикликав Івася до себе і сказав йому: "За кожне лайливе слово наказую тобі вклякнути на коліна і поцілувати землю.

Поки Івась був малий, то батьків наказ сповняв, але як підріс, так почав неохочо виконувати ту покуту.

Згодом Івася покликано до війська. Після рекрутського вишколення він пішов на фронт боротися проти ворогів України. Під час одної битви за столицю Київ Івась дуже почав клясти, але в тій хвилині йому пригадалися батькові слова покути. Він довго вагався, чи вклянути і поцілувати землю, чи ні. Але любов до слів батька взяла над ним перевагу і, коли він уклякнув, у тій хвилині над його головою пролетіло гарматне стрільно.

Коли б Івась не був уклякнув, то гарматна куля була б відірвала йому голову. Івась послухав своєї совісті та наказу батька, і це спасло його від смерті.

Передав М. Б.

НЕХАЙ БУДЕ ВОЛЯ ТВОЯ,
ЯК НА НЕБІ ТАК І НА ЗЕМЛІ.

Батьківська порада.

Ти підеш, сину, нині в світ
Незнаними шляхами,
Ти візьмеш спомин юних літ,
Любов батька і мами...

На себе нині ти візьми
Всі труди в ім'я Боже,
Працюй до ночі з ранку ти
А Він тобі допоможе...

Свою ти гідність завше знай,
Перед ніким не гнися,
Убогому ти поміч дай,
За нього заступися.

На глум нікого не бери,
Шануй чужу святиню
Та свого Бога ти люби,
Не зрадь ні на хвилину.

Та найважніше я тебе
В останнє ще прохаю:
Хай твоє серце вірно б'є
Для батьківського краю!

З нім. перекл. Ю. Ш.

Незгода руйнує.

Недалеко фарми росло оріхове дерево. Одного разу два хлопці верталися зі школи додому та знайшли під деревом оріха.

"Він мені належить, — сказав Петрусь, — бо я його перший підняв!" Обидва хлопці почали сперечатися, потім сваритися, а нарешті й битися.

Маленький оріх став причиною незгоди між двома приятелями.

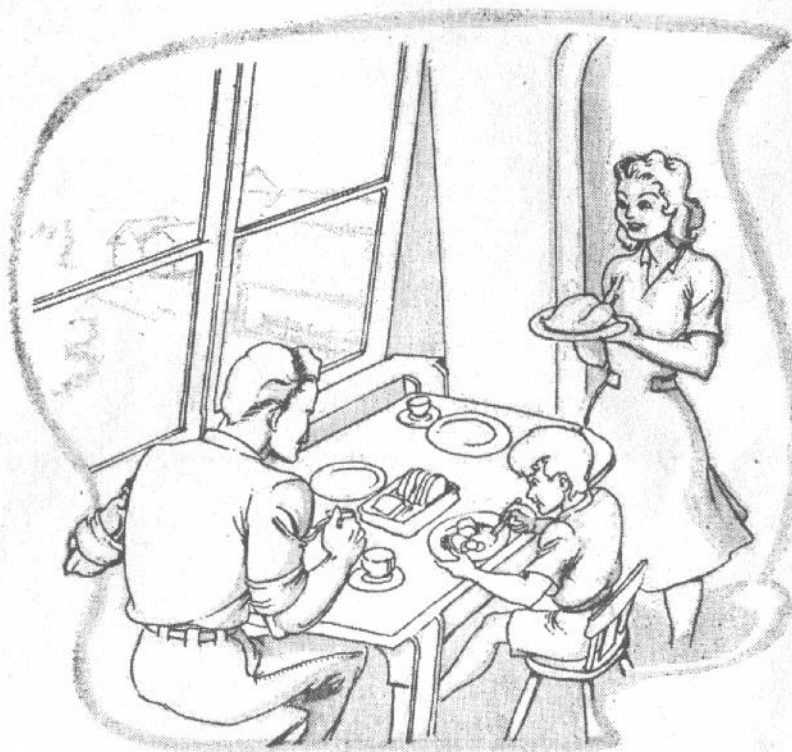
"Чекайте ко хлопці, я вас погоджу!" — сказав старий чоловік, що саме на той час надійшов. Він став між хлопців, розлупив оріх на двоє і каже: "Одна лупина для того, що перший побачив оріха, а друга тому, що перший підняв його, а зернятко беру собі за те, що я судив."

"Так, — додав сміючись, — кінчається багато спорів." Зів зернятко оріха і відійшов.

Де двоє бється, третій користує.

Жийте, дітки, в згоді.

Передав М. Б.

ХЛІБ НАШ ЩОДЕННИЙ ДАЙ НАМ СЬОГОДНЯ.

Будьте, як квіти.

Як то гарно, як то мило,   Але як то неприємно,
Як до школи прийдуть діти,   Як ті діти всі недбайки,
Всі причесані, обмиті   Як їм треба щодня ганьби
І чистенько приодіті.   Щодня крику, сварки, лайки...
Глянеш, мило усмінешся,   Щоб приємно йшла наука,
Серце радується в груді,   Пам'ятайте, любі діти,
Гарні діти, неліниві,   Будьте все такі чистенькі,
Видно — з них потіха буде.   Як на весену Божі цвіті!

М. Магир.

Рідної мами не купиш у світі.

Занедужала наша тітка Оксана. Думали, що вмере. Пішли ми з мамою відвідати хвору.

Тітчина донька Маруся стоїть, схилившись на стіл, зажурилася, а малий хлопчик Матвійко качається по подушках та так верещить, що аж у вухах лящить.

Кілька разів йому казали:

— Не пустуй, Матвійку, бо в мами головонька болить, а Матвійко і вухом не веде.

— Годі, Мотвійку, — вже кажуть йому з серцем, бо як будеш пустувати, то мама вмере.

— То що? Хай вмирають, — відзивається Матвійко.

— А якже будеш жити без мами: хто тобі випере сорочку і їсти зварить?

— Ми собі другу купимо! — верещить Матвійко.

Тоді приятелька, — та, що доглядала недужої, похитала головою та й каже: — Ні, сину, не купиш: не має такого місця на землі, щоб продавати рідних матерей.

— І на ярмарку немає?

— Немає сину.

— А в крамниці?¹⁾

— На ярмарку, в крамниці і на цілому світі не знайдеш рідної мами, як ту втратиш.

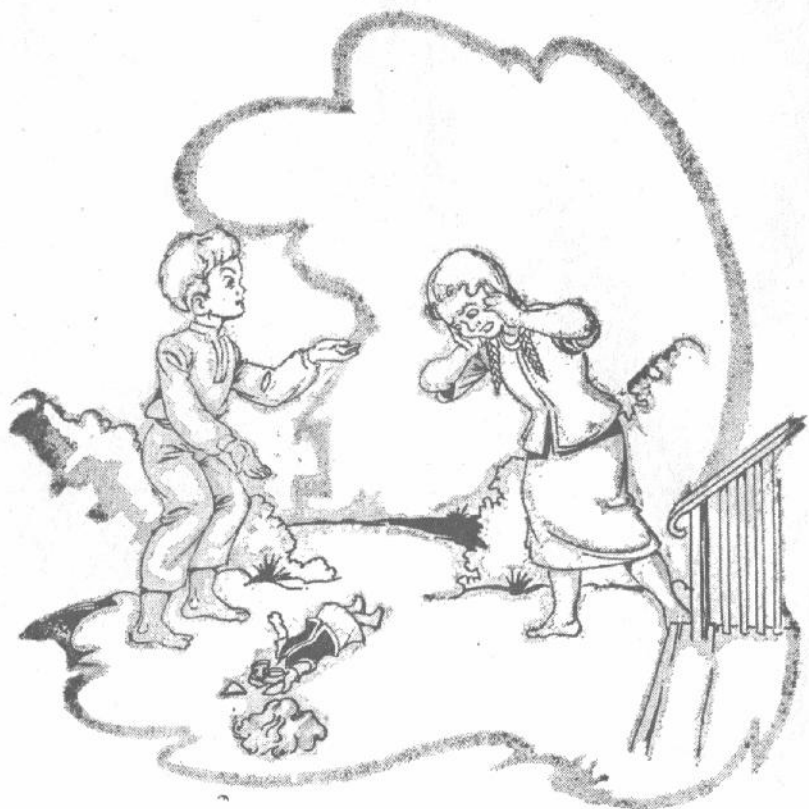
Замовк Матвійко, задумався, а далі підійшов до матері, дав їй тістечко, що дали йому в гостинець:

— Натє, мамо, та не вмирайте.

Недужа мати звела на нього страждальні очі й ніби всміхнулася.

За С. Васильченком.

¹⁾ Крамниця — "стор".

І ПРОСТИ НАМ ПРОВИНИ НАШІ,
ЯК І МИ ПРОЩАЄМО ВИНУВАТЦЯМ НАШИМ.

Люблю книжку.

Люблю батька й неньку
Люблю хату рідну,
Бабусю стареньку,
Неню милу, гірну...

Книжка споконвіку
Зброя найсильніша,
Вчить чудес без ліку,
Мудрим наймиліша!

Батько навчає
Край свій пізнавати,
Все про книжку дбає,
Каже всім читати.

Понад все душею
Любить книжку буду,
Зброєю тією
Я весь світ здобуду!

М. Угрин-Безгрішний.

Умій прощати провини.

У нашій місцевості був хлопець Трохим. З ним нам не великі товаришувати, бо він був злодійкуватий і брехливий.

Пішов той Трохим до своєї бабусі кликати у гості, а бабусі вдома немає. Він тоді знайшов ключа, одімкнув комору, знайшов у скрині глечик із медом і впорав його мало що не весь. На другий день бабуса зустріла Трохима на вулиці й питає:

— Нащо ти, Трохиме, виїв мій мед?

— Їйбогу, я не їв! Їйбогу, я не їв! — божився Трохим, а в самого так очі бігають то сюди, то туди.

— Хоч би ти не божився вже даром, каже йому бабуса, — дивись он у тебе й досі рукав у меду.

Трохим зирк: справді рукави його вимазані медом. Нема вже чого йому казати, то він стоїть мовчки та тільки очима кліпає.

— Оце й не сором тобі ввічі мені дивитися? — соромить його бабуса.

Трохим зміркував, що діло погане, впав на коліна і почав просити бабусю, щоб йому простила.

Бабуса взяла його за руки, підвела та промовила:

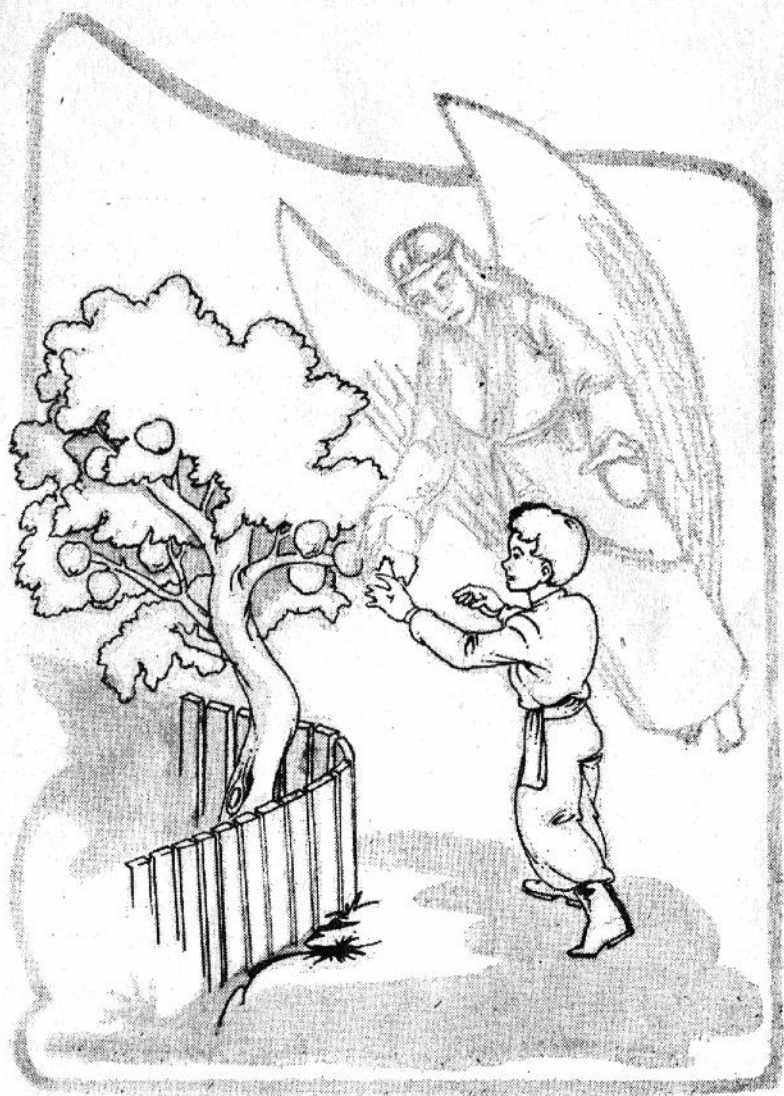
Я прощаю тобі, Трохиме, бо так велів Бог, і від себе прошу, щоб ти більше людям не робив нічого лихого.

— Ні, бабусю, — промовив Трохим, — поки жити буду, не братиму без дозволу чужої речі і не буду брехав.

Бабуса промовила:

— Тепер ти, Трохиме, пізнав себе.

За С. Васильченком.

І НЕ ВЕДИ НАС У СПОКУСУ.

Мамусині мрії.

Як вечір настане, в небі блиснуть зорі,
Тиша розіллється на земнім просторі,
Тоді моя ненька молиться і мріє,
Думи і надії в серці леліє.

О, я добре знаю, що матуся просить,
До Творця к престолу молитви приносить!
В маминім серденьку є чотири квіти:
Любі, кохані, найдорощі діти.

Щоб у ласці Божій зростали здорові,
Труд життя народу віддати готові.
"Бог і Батьківщина" — цей клич хай їм світить,
За ними пйдуть всі українські діти.

Мамусині мрії: "О, дай любий Боже,
Хай їх не розіб'є ділання вороже!
Хай вони сповняться від краю до краю,
Я, малий синочок мамусин, благаю!"

Ж. Пришляк.

Дозвольте дітям прийти до мене.

Розбрилися по цілому світі діти України. Одних вигнала біда з рідної землі, а другі хотіли побачити, як там виглядають чужі країни і люди. Ті, що лишилися дома, думали, що "в своїй хаті своя правда і сила і воля". Однак не по їх душі почало вестися. Сила перемогла правду, але прийде час, правда переможе і силу.

Здавалося, що ті, що виїхали за море, забули за свою Україну, а ті що залишилися вдома, прибиті неволею, з болем дивляться на її терпіння. Але час робив своє. Над цілим світом пронеслося полум'я другої світової війни. Заметушилися всі поневолені народи. Боротьба за волю України захопила всіх її дітей.

Сестричка випроводжала на війну проти ворогів України свого братчика, і завітчала його стрілецьку шапку квітками, кажучи: "За ті квітки принеси нам найгарнішу квітку — волю!" Батьки, вмираючи від ворожої кулі, звертали думки до своїх діток і рідних та шептали: "Смерть свою жертвую в заміну за ваше життя, за волю."

Вже близький той час, коли Україна знову закриче: "Дозвольте дітям прийти до мене."

Всі українські діти вірять у ті великі слова.

Передав М. Б.

АЛЕ ВИЗВОЛИ НАС ВІД ЛУКАВОГО.

Молитва.

Христе, князю над князями,	Хай з нас вийдуть чесні люди
Всемогутний Божий Сину,	І Твої любимці, Христе.
Обдари небес дарами	Настали нас, Христе Боже,
Українську дитину.	З неба силою кріпкою.
Будь від зла нам оборона,	Хай нас зло не переможе,
Будь нам Батько та й Учитель,	Хай побідні вийдем з бою.
Будь від напасти заслона,	Завитай над нашим краєм
Будь опікун, Покровитель.	Понад селами й містами, —
Дай нам силу в наші груди,	Хай тебе ми звеличаєм,
Дай нам серце сміле й чисте,	Христе, вольними устами.

Ю. Ш.

До відважних світ належить.

Українські діти є одні з найкращих у світі. Вони слухають своїх батьків і поважають старших людей. Вони пильно ходять до своєї рідної і чужої школи. В школі вчать рідної мови, а також не цураються і чужих мов. Хто чужого вчиться і свого не забуває, той є дуже мудрою дитиною.

Кожна українська дитина знає, що на світі є дві сили, які завше борються з собою. Це світло і темнота. Світло — це школа, наука, книжка любов до Бога, добрі вчинки і пошана до батьків, а темнота — те втікання від школи, неучтво, неграмотність, ненависть та всі злі вчинки.

Українські діти щоденно моляться до Бога, щоб поставив їх на стороні світлих сил. Вони завше просять Бога, щоб на їх землі панували лише добрі і світлі сили. Бог вислухав молитви українських дітей і сказав: "Любі мої діти! Я все приготував на вашій землі, щоб панували добрі і світлі сили. Я дав вам ваш власний світ, — світ, в якому ви мусите боротися по стороні ясных сил. Полюбіть його усією душею своєю, усім серцем і умом. Любіть свою країну і народ, що замешкує її. Коли станете дорослими і підете в життя — не допустіть до себе думки про відступство від світлих сил і від свого народу. Ніколи не ставайте байдужими до його справ. Тоді жадна темна сила не доступить до вас. Любіть Бога, своїх батьків, братів і сестер та всіх людей, що прагнуть для вас добра. Вчіться, моліться і працюйте, а будуть із вас великі люди."

Українські діти вислухали ті великі слова і зложили присягу, що понесуть у світ всі дані їм заповіді і що вони не завагаються піти туди, куди їх покличуть світлі сили.

Українській дитині помагай Боже.

**БО ТВОЄ Є ЦАРСТВО І СИЛА І СЛАВА, ОТЦЯ І СИНА,
І СВЯТОГО ДУХА, І НИНІ І ПОВСЯК ЧАС, І НА ВІКИ
ВІЧНІ. — АМІНЬ.**

Вічний голос.

Я тямлю сьогодні ще день той великий —
 Першу зо страхом сповідь свою,
 Як ненька навчала вину звітувати,
 Щоб звільнити душу від гріх мою.
 Я тямлю Причастя — перше могутнє,
 Тремтіння уст моїх від Дарів Святих,
 Як сила надземна мене наповняла
 Страстями чаші літ молодих.
 Я тямлю ще матір страдальницю долі,
 Як вела за руку мене під вівтар
 І тихо просила: "Прости, прости Боже!
 Тобі, Україно, сина даю в дар!" ...
 І впала в молитві на вогку долівку,
 Пречисту просила — шлях муки злегчить.
 "А Ти, Святий Юрій, веде до лобіди..."
 Той голос сьогодні в мені ще дзвенить.

Моїй мамі М. Б.

Сирітське сонце.

Поніс я колись сокиру до нашої сусідки, що осталася того року з малими дітьми вдовою... Вхожу до хати, — сидить на лавці якась жінка, а сусідки немає... Сів я на лавці й чекаю.

У хаті холодно: вікна позамерзали, стіни змокрили. Двоє дітей, Катруся і Гриць, сидять на ліжку — дуже вбого одягнені. Від холоду аж посиніли, мох покрив їх лиця, а зуби аж бренять. Вони сидять боязко, а згодом почали в щось бавитися.

Прислухаюся: одно заплющить очі, підійме голівку, а друге питає:

— Тепер що ти бачиш?

Бачу квітки, а по квітках літають метелики: рожеві, сині, золотенькі.

— Тепер я! тепер я! — перебиває першого друге. Далі також заплющить очі і підносить голівку вгору:

— Я бачу літо: ростуть яблучка рясно-рясно, та такі червоні, та солодкі-солодкі.

— Тепер тобі тепло? — питає більшечке.

— Те-пленько... — відказує друге, а само аж цокотить зубами:

А та жінка, що сиділа на лавці зітхнула, повернувшись до мене, та й каже:

— Ой, леле! правду ото кажуть: сироті сонечко мріється, а воно й справді гріється.

За С. Васильченком.

ТРЕБА ЛЮБИТИ ЗА ДОБРИСТЬ, А НЕ ЗА КРАСУ.

В одної бідної жінки була донька, що вчилася в школі. І часто ця донька, ставши дорослою говорила незадоволено своїй матері:

— Які в вас руки попечені та в рубцях... Ховали б їх, а то я вже дивитися на них не можу...

І чула таке ця мати і раз і два, і три. А одного разу по такому запитанні й каже ця мати до доні:

“Питаєшся доню кохана, чого в мене руки такі негарні? Добре, розповім тобі. Давно це було, — Ти була тоді ще немовлям і спала в хаті в колисці, а я жала в полі за селом. Аж чую, — дзвонять на сполох... Розігнулася я від роботи, випростила та й дивлюся, — дим несеться над селом, либонь пожеар починається...”

Так мене щось кольнуло, — чи не над нами це кара Бога? Схопилася ; і як жала, побігла в село до дому. Прибігаю, дивлюся, — аж горить наша хата, палає, як свічка...

Господь, покаравши мене, не забрав у мене розуму, — і прожогом кинулася в хату, схопила тебе з колисочки та й надвір... Але в сінях, що були в нас без стелі, впав на мене огонь, і на мені зайнялася одежа...

Та Господь таки зглянувся надо мною, і я тебе від огню вратувала, хоч сильно попекла собі руки. Ось тому в мене такі попечені та порубцьовані руки, моя доню кохана...”

Дівча аж зблідло на обличчі, аж духа затаїло, так слухало матиного оповідання. А як мати скінчила, донька впала перед нею навколішки, припала до попечених материних рук, без кінця їх цілувала та голосила:

— Ручки мої найсолодші, — таж у жодної матері в світі нема таких гарних ручок, як у вас, моя матінко найдорожча!... Вибачте, мамцю, своїй доні нерозумній, що таке говорила!...

І кожного дня доня обціловувала попечені материні руки, і вони вже ніколи не здавалися їй негарними...

Отож, не все те золото, що блещить, і часто під простим а то й негарним обличчям криється шляхотна, велика душа.

Любити треба не за красу, а за добрість, за чуже серце та за чутливу душу...

† Іракліон.

ПРИТЧА ПРО СІЯЧА.

Одного разу Ісус сказав таку притчу:

Вийшов сіяч сіяти. Як він сіяв, деяке зерно впало край дороги. Воно було притоптане прохожими і визбиране птаством небесним.

Інше зерно впало на камінь. Воно, посходивши, висохло, бо не мало вохкості.

Інше впало між тернину. Воно зійшло й почало рости, але тернина поглушила його.

Ще інше зерно впало на добру землю. Воно виростало і дало овоч у сотеро.

Сказавши цю притчу, Ісус промовив:

— Хто має уха слухати, най слухає.

— Питали ж Ісуса ученики Його:

— Що значить притча, яку Ти сказав нам?

Ісус відповів:

— Ось, що значить притча ця: Насіння, — це слово Боже. Зерно, що впало край дороги, це ті люде, які слухають слово Боже, але опісля забувають за нього, піддаються спокусі і грішать. Те зерно, що впало на камінь, це люде, які з радістю приймають слово Боже, але пам'ятають за нього тільки до якогось часу, а там забувають і знов живуть грішно. Зерно, яке впало між тернину, це люде, які хоч вислухали слово Боже, то багатство і розкішне життя заглушують його і воно не дає овочу.

Що ж до зерна, яке впало на добру землю, це ті люди, які вислухавши Слово Боже, хоронять його в своєму серці й творять добрі діла.

ТАРАСОВЕ СВЯТО.

— Яке то свято нині, мамо?
 Чому так любо нині в нас?
 Чому в святочній свитці рано
 Пішов до школи брат Івась?
 У свято чейже дзвонять дзвони
 І йде дідусь у Божий храм,
 А ген в кутку святій іконі
 Бабуся свічку ставить там.
 Та нині, глянь! Ікона Божя
 Чогось сумна, лиш на стіні
 Тарас в нових квітках, та рожах
 І сам, мов цвітка на весні.
 Відмолодів, та тепло й мило
 Глядить на мене, мов живий!
 Скажи, матусю! Що за сила
 Змінила образ цей німий?
 Мов ангел добрий обіймає
 Матуся сина та навчає.
 І горять в хлопця очи-зорі,
 Чуючи, що матінка говорить.
 — Любов, ти кажеш — і пошана.
 О певно, мамо. Є й за що!
 Хто мучився за край коханий,
 За його волю, та добро,
 Хто лиха розяснив причину
 І вивів люд на ясну путь,
 Хто полюбив так Україну
 І тих, що тут на ній живуть,
 Так Йому й справді во вік віки
 Належиться любов від нас.
 За все... За все! За ран всіх ліки,
 Та за будучий нам гаразд!
 Позволь тому й мені так само
 Йому віддати це, що чую,
 Що підйду до нього, мамо,
 І щиро, щиро поцілую.

Володимир Хронович.

БАГАЦТВО І ЖЕРТВЕННОСТЬ.

Одного разу підійшов до Ісуса молодий багатий чоловік тай промовив:

— Учителю, що маю робити, щоби заслужити собі життя вічне?

Ісус відповів йому:

Коли хочеш заслужити життя вічне, то шануй заповіди.

— А які?

— Ось які, — каже Ісус: — Шануй батька твого і матір твою, не кради, не убивай, не свідчи ложно і люби ближнього твого, як себе самого.

Втішився молодий чоловік та й каже:

— Я ці заповіді все заховував. Чого мені ще не достає?

— Коли хочеш бути праведним, то іди, продай все, що маєш, роздай гроші убогим і йди слідом за Мною. За це отримаєш велику нагороду на небі.

— Почувши це молодець, дуже засмутився і відійшов геть. Сказав тоді Ісус до учеників Своїх:

— Бачите, як тяжко багачеві увійти до царства небесного. Направду кажу вам: легше верблюдови пролізти через вушко голки, чим багачеві увійти до царства небесного.

СВЯТИЙ АНДРІЙ В УКРАЇНІ.

Було це дуже давно, понад 1900 літ тому. На просторих степах України жило тоді ще мало людей, наших предків. Не було ще сіл ні міст, лише малі оселі розкинені рідко по ярах. Тільки глибока ріка, Дніпро, голосно шуміла й несла свої води з півночі на південь в Чорне Море. Була пізна та погідна осінь.

В таку пору одного ранку надійшло з південного сходу кільканадцять людей в білих одежах, а коли вийшли на ті горбки, де тепер місто Київ, поставали.

— Відпочиньмо тут, учителю, — сказав один з молодших до найстаршого мужа, що йшов попереду з великим хрестом і весь яснів якоюсь неземною ясністю.

— Відпочинемо! — сказав найстарший. — Тут прегарне і веселе місце, а такої ріки ми не бачили ніде в світі. Варт поблагословити це місце.

Кажучи це, заткнув свій хрест на горі, підніс у гору обі руки й промовив пророчим голосом:

— Щасливе й славне нехай буде це місце по всі віки! Тут побудують величаве місто з багатьма церквами на славу Бо-жу. І багато й довговічне буде те місто й буде воно столицею великого народу. Амінь.

Сказав так і всі помолились. А відпочивши трохи, пішли далі, на захід, лишивши на місці високий хрест.

Той муж був святий Андрій, апостол Христа; він ходив зі своїми учнями по світі, проповідував слово Боже, і зайшов в Україну. І його пророцтво здійснилося. Бо справді по тім заснувалося там місто Київ, столиця України, звідки за князя Володимира поширилася віра Христова між українським народом.

Хоч невесело тепер в Україні, та треба вірити, що ще буде так, як пророкував св. апостол Андрій.

УКРАЇНЬСЬКА ЗЕМЛЯ.

Гей велика Україна:
Має гори та долини,
Ставищ ріки й Чорне море,
Коло берегів прозоре.
А над ними міста, села,
Наша пісня в них весела,
Рідна пісня, рідна мова —
Дивні чари того слова...
Український нарід гожий,
Над ним чути голос Божий.
Землю славу, не погану,
Він засів нам Богом дану.
Подільяни на Поділю,
Підгір'яни на Підгір'ю.
Де Черемош, Прут — гуцули —
Ви про них вже може чули?
Від Полраду до Ослави.
Бойки над Ужем, над Сяном
Й Бистрицею — під Горганом.
Там сидять знов буковинці,
Де Вижниця і Чернівці.
Волиняки там, де Волинь,
Дубно, Рівне й ріка Горинь.
А де Припять — там Полісся
Серед болот й серед ліса.
Покутяни на Покуті,
Коломия там і Кути.
Над Дністром — там наддністр'янці,
Над Дніпром знов наддніпр'янці.
Де Полтава — там полтавці,
Під Кавказом — то кубанці.
Понад Тису — долиняни,
А над Доном — слобожани.
За горами Закарпаття —
Скрізь живуть там наші браття.
Понад морем — чорноморці,
Всі ми добрі українці.
Тут родились, працювали,
Тут боролись і вмирали.
Україну полюбили...
Малі, старі, дочки сини.

Бідоланчик.

НЕВПИННО ПРЯМУЙ ДО СВОЄЇ МЕТИ.

Коли ти поставиш собі якусь ціль, коли ти обрав і вподобав бажану мету, — не збочуй з дороги ніколи, але йди до обраного вперто, постійно, невпинно, і дійдеш конечно до цілі!

В одному великому місті ходив по хатах сухий і блідий монах і збирав подаяння на бідних сиріт, що пробували в притулкові. Зайшов цей чернець до багатого дому, служниця впустила його, і він тихо вступив до кімнати, де сиділо кілька чоловік, якраз грали в карти. На столикові, за яким сиділи грачі, лежали грубі купки грошей.

Монах низько вклонився й смиренно промовив:

— Подайте на бідних сиріт... Збираю на дитячий сирітський притулок...

І тихо стоїть і чекає...

Аж зірвався на ноги один панок, видно, господар хати та до монаха:

— Тебе хто сюди просив?

Він багато цього разу програв і тому був злий, як оса. І не чекаючи відповіді, підскочив до монаха й ударив його в лице...

Усі присутні поскакували з міст, і їдять очима ченця.

А той нерухомо, навіть бровою не моргне... Тільки вдарене місце червоніє, огнем на блідому обличчі ченця...

І знову чернець низенько вклонився й смиренно говорить тому, що вдарив його:

— Це, пане, дарунок мені... Але я прошу не для себе, але на бідних сиріт... Дайте щось і їм...

Остовпіли і завіміли присутні, і сором найбільший усіх їх ударив... І кожний зніяковіло підходив до ченця й поспішно давав йому на сиріт...

А чернець смиренно вклонився й усім дякував, так ніби й нічого не сталося...

За покору ченцеві Господь заплатив сторицею...

Ціль вибрана буде ясною зорею світити тобі, — дивися на неї, й невпинно прямуй до цієї своєї мети!

Але знай, що дорога пряма найпростіше й найскорше тебе допровадить до цілі, а дорога безбожна конечно зведе тебе на манівці.

6. 4. 1943.

† Іларіон.

ІСУС — ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ.

Ісус Христос любив дітей. Він часто збирав їх коло Себе, говорив до них і навчав їх.

Одного разу Ісус навчав нарід через довший час. А коли скінчив, матері приносили до Нього своїх дітей, щоб Він благословив їх. Але Апостоли не хотіли припустити їх до Ісуса. Вони казали:

— Чи не бачите, що Учитель змучений? Дайте Йому ні-ні спокій. Принесете до Нього дітей завтра.

Але Ісус Христос сказав до них:

— Не бороніть дітям приходити до Мене, бо їх є царство небесне. Бо кажу вам, що хто не буде невинний, як діти, не увійде до царства небесного.

І тоді матері несли своїх дітей до Ісуса, а Він клав на них руки і благословив їх.

ВЕЧІРНЯ МОЛИТВА.

Сонечко любе іде на спокій
Золотих зірок на небі рій.
Ніч заступає небесну грань:
Боже! На наші молитви глянь!

Батькові й мамі здоров'я дай,
Душі померших прийми у рай.
Темрява суне, — день вже логас,
Янголів білих прийми до нас,

Хай їхні крила срібні, ясні
Нам навівають сни золоті
Про батьківщину, рідний наш край,
Такий нам любий, як Божий рай.

ЗМІСТ

	<i>стор.</i>
Добрий день	3
Батьківська порада	4
Від Редакційної Колегії	5
Ранок	7
Батьківщина	7
Українець я із роду	9
Для брати	9
До праці	11
Слухай батька	11
Батьківська порада	13
Незгода руйнує	13
Будьте, як квіти	15
Рідної мами не купиш у світі	15
Люблю книжку	17
Умій прощати провини	17
Мамусині мрії	19
Дозвольте дітям прийти до мене	19
Молитва	21
До підважних світ належить	21
Вічний голос	23
Сирітське сонце	23
Треба любити за добрість, а не за красу	24
Притча про сіяча	25
Тарасове свято	26
Багатство і жертвенність	27
Святий Андрій в Україні	28
Українська земля	29
Невпинно прямуй до своєї мети	30
Ісус — приятель дітей	31
Вечірня молитва	31

КНИГА З БІБЛІОТЕКИ
Свящ. МАГДІНА
О. ВІКТОРА

